

Anders
Vægter
Nielsen

Transaktionen

Det er ham! Det må være Slagteren! Jeg havde straks fået øje på den klump af et forvokset væsen, der havde stillet sig et stykke bag et af de høje barborde i fjerneste ende af lokalet. *Dét måtte* være Slagteren. Mens jeg gik over mod det hjørne, hvor han stod, så han ud som et menneske, der ikke følte sig helt tilpas. Det var, som om han ikke vidste, hvor han skulle gøre af armene, der, da han ikke bevægede dem, måtte følge kroppens næsten naturstridige runding.

På denne afstand mindede hans kropsbygning om et kæmpe æg. Hans ansigt var cirkulært. De rødlig-flapører hindrede mig ikke i at tænke på hovedet som en bowlingkugle. Kuglen syntes placeret *på* de underligt fremskudte skuldre, bemærkede jeg nu, eller rettere midt imellem dem. Det så ud, som om hovedet var skruet ned i en forsænkning i overkroppen.

Fysiognomien virkede stadig mere overvældende, desto nærmere jeg kom bordet med ham og hans bror.

Idet jeg strakte hånden frem for at give ham den, kunne jeg på tæt hold iagttage hans glinsende fjæs og de små bedende, blodskudte øjne med blege øjenvipper under næsten hårløse øjenbryn. Han vejede

næppe under 170-180 kg.

Efter synkront med håndudvekslingen at have nikket venligt til ham drejede jeg mig for at gå de få skridt i en bue uden om barbordet for at udvise samme respekt over for tvillingebroderen.

Denne stod på samme vis tilbagetrukket fra bordet, men ikke særlig tæt på Slagteren, som om de tog afstand fra hinanden, men sådan forholdt det sig næppe. Jeg var blevet fortalt, at brødrene havde et upåklageligt indbyrdes forhold. *Og hér har vi selvfølgelig Veganeren!*, lød det i mig som en lidt skinger violin, da jeg iagttog ham på nærmeste hold. Jeg havde jo hidtil fokuseret på den mere voluminøse broder og ikke på denne stængel, der mere anonymt ragede op et par meters penge til højre for ham. Men som jeg stod foran ham, fremstod han mere og mere tydelig for mig og virkede som et illustrativt billede på andet end kun sig selv, akkurat ligesom broderen. Jeg måtte se også ham som en repræsentation.

Han var på højde med Slagteren, men virkede unægteligt mere vissen end denne. Veganeren inkarnerede i den grad en plante, og trods det sprogligt selvmodsigende i denne tanke fastholdt jeg den. Han kødeliggjorde netop planten, fordi begrebet 'kød' harmonerede så dårligt med ham. Han virkede som modsætningen til forestillingen om kød. Han var så at sige kødets antitese. Det ville være forkert at sige, at hans ansigt var gråt som for gammelt oksekød, man burde kassere, for der var en form for liv i ansigtet, men ansigtshuden var meget bleg. Måske led han af en uhelbredelig sygdom.

Hvor Slagterens skuldre fremstod fremskudte, forvoksede og groteske, hvis ikke ligefrem deforme, glimrede Veganeren ved stort set ikke at være i besiddelse af sådanne. Jeg har aldrig set et menneskeligt væsen, hvor armene på lignende vis virkede som forlængelser af hal-sen. Han svajede let, efter jeg havde hilst på ham. Måske havde vores minimale fysiske kontakt simpelthen sat hans legeme i bevægelse.

Jeg erkender, at mine indtryk af dem begge to kan have være præget af forestillinger, der til dels var baseret på fordomme snarere end

på præcise iagttagelser. Følgelig kan den omtalte svajen endog have været ren indbildning, som når man på en vindstille dag indbilder sig at se lindetræets krone tydeligt bevæge sig ude på græsplænen. Jeg har dog svært ved at forestille mig, at det skulle være tilfældet i dette tilfælde.

Nå, men jeg gav altså også Veganeren en hånd. Slagteren stod stadig og kiggede ned på den, jeg havde givet ham, mens jeg indtil videre slet ikke havde skænket hans ditto, den hånd, han afleverede til mig, nogen videre opmærksomhed. Jeg var hermed tæt på at begå en stor uhøflighed.

Jeg var mindst lige så interesseret i at se tvillingerne an som at fokusere på selve håndudvekslingerne, der bare var anledningen til mødet. Efter det første (negative) indtryk betragtede jeg nu mere indgående den hånd, Slagteren havde givet mig. Min første indskydelse havde været at sige, at dét her ikke var, hvad vi havde aftalt, dét her måtte være en fejltagelse, men jeg tog mig i det, da jeg så, at Veganerens hånd langt mere svarede til det forventede (selv om man ikke kan sige, jeg forventede noget, eftersom jeg ikke på forhånd vidste, om Veganeren ville være til stede ved mødet eller ej).

Diskussionerne med Slagteren, ja, for jeg ville ikke kalde det forhandlingerne, havde været gode, men korte, og altså måske også *for* korte. Jeg følte, vi talte samme sprog. Han og jeg havde diskuteret forskellige muligheder, alle sammen pr. e-mail, hvilket er almindeligt ved sådanne transaktioner, og vi havde udvekslet de obligatoriske fotos. Alt var gået hurtigt og gnidningsfrit.

Jeg havde på forhånd hørt om tvillingerne. Slagteren havde formået at holde liv i sin butik trods vanskelige tider for hans branche. Om broderen, Veganeren og eksportøren af porrer, sagde man, at han generelt virkede usynlig, men det synes jeg nu ikke, man kan sige. Jeg havde tværtimod ingen vanskeligheder ved at forestille mig, at det var *ham*, der i det skjulte animerede Slagteren i hans business og ikke mindst i hans daglige sociale liv og relationer. Hvorfor skulle han

ellers være til stede ved dette møde? Måske var han med efter devisen, at hvis den ene var der, måtte den anden nødvendigvis også være der. Veganerens tilstedeværelse bekræftede uanset hvad oplysningerne om tvillingernes gode relationer til hinanden.

Jeg bemærkede, at Veganeren stort set ikke kiggede på sin hånd, det vil sige min hånd. Jeg havde primært haft den med i *tilfælde* af, at manden ville være til stede. Det var han så. Jeg glædede mig i mit stille sind over, at jeg havde været så forudseende. Den ligegyldighed, hvormed han havde taget imod den, irriterede mig. Det sårede mig. Veganeren måtte da vide, at den var fremskaffet under vanskelige omstændigheder. Nå ja, det var den i realiteten ikke, da den meget længe havde ligget i vores fryser, men han burde under alle omstændigheder anerkende den ikke ringe *værdi*, hånden blandt andet derfor repræsenterede. Han blev hermed udvist en respekt, som han muligvis nok kunne forvente, men ikke burde *vis*e, at han forventede, ikke blot af høflighed, men også af forståelse for, hvor lidt der skal til for at binde vores samfund sammen via sociale interaktioner, og hvor lidt der skal til for at få samme samfund til at bryde sammen. Måske havde han på grund af sin fysiske konstitution svært ved at give udtryk for sine følelser.

Han stod og svajede, som sagt. Han kiggede frem for sig med støvede, pollenagtige øjne. Han rakte den ene arm ikke meget tykkere end makaroni frem for at løfte ølglasset. Glasset virkede for tungt for ham (ikke så mærkeligt), men han fik det alligevel løftet op til sin lille mund. Og så drak han med denne røvhulslignende mund. Han sippede. Som drak han meget varm te. Så stillede han glasset tilbage på bordet med sin lange stængelarm. Den nedadgående bevægelse var ekstra vanskelig for ham, men han klarede den.

Jeg drejede hovedet lidt og nikkede venligt til Slagteren som en art forsikrende gestus. Nu var vi venner. Eller vi kunne i det mindste stole på hinanden som følge af håndudvekslingen. Jeg kunne ikke ud af hans miner udlede, om han var decideret tilfreds med den eller ej. Det var muligt, at han ligesom jeg selv i første omgang var blevet skuffet.

Finere hånd end den, jeg havde givet slagteren, kunne tælles på meget få hænder, skulle jeg mene. Veganeren kunne jeg intet som helst udlede ud af. Hans røvhulsmund syntes at snerpe sig yderligere sammen. Bortset fra et lavmælt ”Goddag” havde ingen af de to ytret et ord indtil nu. Det havde jeg sådan set heller ikke selv.

Slagteren havde afleveret en *hvid* hånd til mig. Jeg var blevet så forbløffet, da jeg fik hånden i hånden, at jeg af frygt for at komme til at sige noget stødende valgte ikke at sige noget og heller ikke kigge nøjere på den, som man normalt gør. Det ville være uhørt, hvis man bare stak hånden i lommen og gik hjem med den uden at iagttage den nøjere eller kommentere den. Medmindre der er tale om en særlig fremragende eller usædvanlig hånd, er sådanne entydigt hvide eksemplarer i temmelig lav kurs.

Mit eget udvalg af hænder og mulige interaktioner opbevarer jeg i fryseren i garagen. Fryseren er ikke særlig stor, det er vores gamle fryser, som vi tidligere havde stående i bryggerset, hvor den nye nu står. Generelt er det smukke, brune hænder fra unge drenge og piger fra omkring Afrikas Horn, der er de mest populære her i landet. Sådan har det været længe.

Når man udveksler sådan en fremragende hånd med en ven eller en endnu ukendt eller simpelthen forærer et eksemplar bort, kan man være sikker på at få et klap på skulderen, før man går ud ad døren fra den, man er på gæstebud hos, eller på selve gaden. Sikken venlighed! De fem hænder, der er mig i hænde p.t., er individuelt meget forskellige. Det er en del af attraktionen. Hænder adskiller sig generelt meget fra hinanden med hensyn til både form og farve, skønt der findes dem, der ser så ens ud, at man fokuserer vældig meget på detaljer og nuancer, når man sammenligner dem. Nuancerne kommer for alvor til sin ret i hændernes optøede tilstand. I første omgang lægger jeg den enkelte endnu frosne hånd op på en renvasket bakke, som jeg i reglen placerer på mit smalle værkstedsbord.

Jeg er altid spændt, når jeg klipper vacuumindpakningen op og får

hånden fisket ud. Jeg tørrer den forsigtigt af med et lille håndklæde. Jeg går ind i køkkenet med den og lægger den ved vasken, hvor den yderligere skal hvile nogle timer for at komme sig. Herefter må den i køleskabet. Vi har en særlig boks til dem lige over grønsagsskuffen.

Man tager et valg, idet man dykker ned i fryseren, og tager eksempelvis to eller endog tre eksemplarer op – er det nu klogt at ofre hele tre hænder på én gang? Man kan ikke være venner med alle. Man kan slet ikke være lige gode venner med alle. Kan man hurtigt få fat i nye potentielle interaktioner?

Selv om hænderne kan holde sig i længere tid, end man skulle tro (hvis man ikke er vant til at udveksle dem), har de i sagens natur en begrænset holdbarhed. Hænderne bør anvendes inden udløbet af den anbefalede holdbarhedsdato, medmindre man lader dem forgå uden overhovedet at tage dem i brug, hvilket ikke er tilrådeligt. Dette fører beviseligt til ensomhed.

I knappe tider bliver spørgsmålet uværgerligt, hvor meget man skal ofre og i sidste ende give ud af sin beholdning, selv om man normalt kan gå ud fra at få noget igen. Dette ”noget” kan sjældent reduceres til udelukkende at være udtryk for menneskelig varme, kærlighed eller lignende. Jeg synes, det er en stor glæde at se flere hænder samlet på samme sted og vel at mærke i fineste stand. Det er som at have indbudt sig selv til et kongeligt selskab.

Af hænderne kan udledes mangt og meget bare ved at se på dem. Og ved at tage dem op i sine egne. Også selv om der skal DNA-tests til for at give et mere fuldt og pålideligt billede af kroppene, som engang tilhørte de pågældende hænder. Det er sket, at jeg har ofret en DNA-test på en hånd. Jeg gør det sjældent, fordi det er temmelig dyrt. Var vi mere velhavende, ville jeg uden tvivl oftere gøre det. Det er interessant både at blive bekræftet i og at blive korrekset i sine forestillinger.

Man kan modtage forbløffende informationer om mennesket, der tilhørte den hånd, man har i hånden. Med få undtagelser er de ældste hænder ikke så attraktive som yngre hænder (bortset fra for dem, der

dyrker disse særinteresser). Således er de ældste hænder da også generelt de billigste. På det seneste er det dog, som om de allerældste har fået en renæssance.

Jeg har, som så mange andre, et arkiv over alle de håndudvekslinger, jeg har foretaget, personligt modtagne hænder, afleverede hænder, bortkomne hænder, udsmidte hænder, destruerede hænder og så videre. Der findes dem, der har udvalgte fotos af hænder placeret på en hylde på reolen inde i stuen. Eller, som vi foretrækker det hjemme hos os, de indrammede billeder er hængt fint op på væggene.

Min kone holder meget af at læse i hænderne, så længe vi har dem fysisk hos os. Man lærer virkelig at se på en hånd. En barnehånd tager man eksempelvis sjældent fejl af. Men omvendt kan misvækst betyde meget, da den kan gøre en (i princippet) voksen hånd tynd og afmagret. Misvæksten sætter sig i hele legemet, der tilhørte hånden. I chokerende omfang kan man tage fejl. På det seneste er jeg begyndt at interessere mig for hænder, der netop ser ud til at have været udsat for store strabadser fra den øvrige krop, som man for eksempel ser det ved meget lysplettede hænder. Jeg finder det især fascinerende, når fænomenet kobles til en meget *ung* hånd.

Hænderne, jeg gav Slagteren og Veganeren, var fra Somalia. Især somaliske hænder er velformede og smukke, nogle gange meget tynde, men næsten altid regulære i formen. Af de tilbageværende fem i min fryser er de to fra Somalia, mens en er fra Etiopien, en fra Djibouti, og den sidste er fra Eritrea. De mest værdifulde er dem fra Somalia. Om jeg kommer til at pleje regelmæssig omgang med Slagteren og Veganeren, er det endnu for tidligt at sige.